

PACT CU DIAVOLUL :
VOLUMUL III

DE ESMIN MEMET

DREPTURI DE AUTOR

Drepturile asupra cărții de față sunt rezervate și atribuite exclusiv autorului, respectiv Esmin Memet.

CUPRINS

Introducere	(pagina 3)
Capitolul 1 : Tu contra diavolului	(pagina 4-5)
Capitolul 2 : Prăpastia eșecului...și a succesului	(pagina 6)
Capitolul 3 : Încheierea pactului	(pagina 7-8)
Capitolul 4 : Succesul fals	(pagina 9)
Capitolul 5 : Eșecul adevărat	(pagina 10)
Încheiere	(pagina 11)

INTRODUCERE

Fiind inspirat de motivul cultural exemplificat de legenda lui Faust, am pus ideile mele în structura acestuia, luând naștere cartea de față.

În al treilea volum este cuprins ce se întâmplă la nivel spiritual cu cineva care, urmărindu-și idealul din perspectiva unei identități ce trebuie confirmate, ajunge într-un război continuu cu sinele. Căutând să se amăgească prin încurajări și printr-o încredere de sine falsă și forțată, soluționând problema mecanic, nu reușește și cedează în fața diavolului. Descurajat, acceptă pactul cu el, pentru a avea parte de liniște sufletească. Spusele diavolului (ego-ului) sunt marcate cu roșu, în dialog.

Întâmplarea de aici, precum cea din primul volum, se petrece pe o perioadă mai lungă de timp și poate fi considerată o perspectivă diferită a ce s-a întâmplat acolo, așa cum Riga Crypto este considerată un „Luceafărul” întors.

Capitolul 1 : Tu contra diavolului

-Dacă nu va merge bine?

-Nu mă pot gândi la asta.Trebuie să meargă bine.

-Dacă vei eșua?

-Orice eșec aduce cu el sâmburele unui beneficiu echivalent.Trebuie să am tăria de caracter să trec dincolo de orice moment în care eșuez.

-Știi că vei suferi mult.

-Eșecul este modul în care viața îți pregătește pe cei meniți să facă lucruri mari.Cele mai de succes personalități ale tuturor timpurilor s-au confruntat cu ani grei de adversități.

-Ții minte ce demoralizat ai fost data trecută și știi că la următorul impas vei ajunge într-o depresie și mai cruntă,nu?

-De-asta nu-mi pot permite să mai dau greș.Deși știi că eșecul e inseparabil succesului,îmi este greu să suport depresia în care mă aruncă,deci trebuie să fac în așa fel încât să reușesc de fiecare dată.

-Un ratat ca tine nu va putea niciodată să facă asta.

-Nu sunt ratat,sunt un om de succes.Sunt un învingător.Mereu realizez ce-mi propun și reușesc în tot ce fac.

-Nu te mai minți!Știi că nu ești suficient de bun.

-Sunt cel mai bun.

-Știi că nu meriți nici măcar ce ai obținut până acum.

-Mă iubesc pe mine.

-De ce te-ai iubi?Ce ar putea fi de iubit la unul ca tine?

-Păi...

-Vezi?Nimic.Știi că nu ești bun nici măcar în ce ai ales să-ți focalizezi întreaga viață,iar data viitoare când ai să calci strâmb,ți se va confirma acest aspect.

-Nu o să renunț la visul meu.Persoana care ar trăi acel vis nu ar da greș.

-Ea nu,dar tu da.

-Trebuie să devin ea.Sunt cel mai bun.Sunt cel mai bun.Sunt cel mai bun.

-Te mai minți mult?Uiți de câte ori ai dat cu bâta-n baltă?

-Nu se va mai întâmpla...

-Să spui de tine că ești om de succes e ca și cum ai spune de un politician că e om cinstit...

Capitolul 2 : Prăpastia eșecului...și a succesului

Iar am eșuat...știam eu.Știam că nu sunt suficient de bun.

De fiecare dată când eșuez,simt că trădez ce iubesc să fac...simt că-mi trădez pasiunea,că n-o valorific așa cum trebuie.

Sunt lipsit de motivația de a face sau a mă implica în orice și simt că existența mea e fără rost.Viața nu mai are sens,din ea rămânând doar confuzie,amărăciune și disperare.

Cam așa arată prăpastia depresiei în care mă aruncă orice eșec,indiferent de cât de mult încerc să mă consolez cu faptul că învăț din el,că și cei pe care îi idolatrizez au eșuat sau că devin mai puternic.Aceste amăgiri nu mă ajută,deși ar trebui....

Frica de eșec e dincolo de copleșitoare,tocmai din pricina a ce trăiesc la orice impas,însă aceasta nu trebuie să existe în mintea cuiva care își dorește succesul.

Nu-mi mai pot permite să eșuez și nici să mă gândesc la această posibilitate.

Sper din tot sufletul să nu mai ajung aici.

Gândul că rămânând perseverent voi ajunge în cele din urmă unde îmi doresc,mai ales aplicând și ce am învățat din înfruntarea obstacolelor mă ajută oarecum să înaintez pe drumul către succes.

Reușind să mă redresez,tristetea,treptat,se dizolvă,intrând într-o stare neutră.

Inima începe să-mi fie cuprinsă de speranță la fiecare reușită.Totuși,speranța e periculoasă.

Analizând,observarea că sunt pe drumul spre dorințele mele mă ajută să capăt încredere,adoptând astfel o atitudine mai pozitivă.

Fiecare succes îmi sporește sentimentul de sine,confirmând identitatea unui învingător,dar îmi și intensifică frica de eșec,știind că există mereu posibilitatea să pierd,întâmplare contradictorie identității respective.

Întreg procesul,deși pe termen scurt mă face fericit prin validarea identității de om de succes,pe termen lung mă face trist prin anxietatea posibilității de eșec.

Cum e posibil ca succesul să te întristeze?!

Capitolul 3 : Încheierea pactului

- Emoțiile mele sunt ca un carusel. Fiecare eșec mă aruncă într-o tristețe cumplită, iar fiecare succes mă ridică la o fericire înălțătoare. E un fenomen ce mă termină pe interior.

- Ce bine ar fi să ai liniște sufletească... să fii împăcat cu tine... stresul să-ți fie străin.

- Prea bine pentru viața asta.

- Te înșeli. Există o cale prin care poți dobândi liniștea sufletească. Gândește-te doar cum ar fi să scapi de tot stresul? Cum ar fi să nu te mai afli în război cu tine însuși? Cum ar fi să te lase în pace frica de a cădea și sentimentul că încă n-ai ajuns suficient de sus?

- Sună ca exact ce-mi doresc, dar știu că totul are un preț.

- Corect, iar prețul pentru această pace e sufletul tău.

- Sufletul meu?!

- Da. Renunți la ambițiile tale mărețe, respectiv la valorificarea potențialului maxim al pasiunii tale, proces ce îți umplea sufletul, în schimbul stopării conflictului interior. Te muți pe a practica ce iubești, într-un mod în care posibilitatea de eșec e 0.

- Liniște sufletească fără suflet?

- Mai degrabă fără ambițiile/dorințele sufletești. Rămâi doar cu o parte din ce iubești să faci.

- Nu am cum să renunț la a lupta pentru valorificarea idealului meu și să mă complac în mediocritate. Nu am cum să-mi bat joc de pasiunea mea. Asta pică din start.

- Știi că ești pe un drum greșit și că devii din ce în ce mai nefericit. De ce îți provoci singur atâta durere?

- Mi-am luat angajamentul de a ajunge cel mai bun în ce iubesc să fac.

- Încă poți face ce iubești și să te și bucuri de activitate în sine, fără să te tulbure anxietatea sau sentimentul de insuficiență. De când nici măcar nu mai simți fericire din activitatea pe care o iubești? Nu vezi ironia amară de aici?!

- E adevărat... pasiunea mea mi-a provocat mai mult stres și nefericire, în ultimul timp, însă știu că o să regret, dacă renunț la a scoate tot ce pot din ea și aleg să rămân într- zonă de confort.

- Păi și acum nu ești nefericit? Gândește-te doar la cât de frumos ar fi să nu mai fii tulburat de nimic! Să te bucuri din nou de ce iubești să faci!

- Foarte frumos...

- Da... Știi că vrei să accepți acest pact!

Capitolul 4 : Succesul fals

În sfârșit,după atâta timp,mă bucur iar de ce-mi place să fac,fără să mă simt constrâns de ceva anume.

Mă pot bucura la nivel maxim de ceea ce fac,întrucât nu mai există posibilitatea de eșec,implicit nici de depresie sau anxietate.
Am reușit să scap de războiul din mintea mea.

Simt o bucurie din ce în ce mai cuprinzătoare cu fiecare moment în care fac ce iubesc.Nu știu când a fost ultima dată când am simțit așa ceva.
Îndoiala a fost înlocuită de entuziasm.

Cred că am luat decizia corectă.Trebuia să fac asta de mult!Am impresia că singur mi-am provocat nefericire și singur m-am pedepsit atâția ani.
Parcă aveam un mărăcin pe care îl tot strângeam în mână și mă durea,iar acum i-am dat drumul.

După atâta furtună...în sfârșit pace...după atâta tristețe...în sfârșit bucurie.
Liniștea deja îmi era străină și sunt foarte fericit că am redescoperit-o.

Mi-am regăsit pasiunea și sunt împăcat cu ce fac.

Capitolul 5 : Eșecul adevărat

Ceva nu este bine...parcă liniștea interioară a început să se transforme în confuzie.Îmi este din ce în ce mai greu să iau decizii în privința disciplinei în care activez și să le mențin.Nu reușesc să-mi țin mintea limpede.

De ce sunt cuprins de atâta indecizie?Unde a dispărut acea pace interioară?

Parcă fac ceva greșit,dar nu știu ce.De ce mă simt așa?Povara anxietății și depresiei s-a schimbat cu povara îndoielii.Parcă am dat din lac în puț.

Acum realizez ce nu e bine....Acceptând mediocritatea,în care posibilitatea de eșec,dar și cea de real succes nu există,pot doar s-o apuc pe drumuri greșite,divergente destinului meu în viață,astfel născându-se un conflict interior care să mă redreseze.

Prin acțiunile mele exterioare nu permit manifestarea dorințelor mele interioare,acestea producând haos în interiorul meu.

Îmi dau seama că,de fapt,mi-am bătut joc de ce iubeam să fac,acceptând să mă complac în mediocritate.Cum am putut să fac așa ceva?!

Totuși,eram tot mai nefericit,din cauza eșecului sau a fricii de eșec și am crezut că prin această cale pot în sfârșit să am parte de liniște,dar se pare că am primit exact opusul.

Știind că am trădat ce iubeam cel mai mult,am ajuns cu stima de sine în cel mai jos punct,iar cu depresia în cel mai înalt....

Realizez abia acum că liniștea sufletească e dobândită atunci când îți urmezi sufletul,iar perspectiva corectă nu e reprezentată de dobândirea a ceva care simți că te completează,ci de a face tot ce-ți stă în putere pentru a-ți valorifica idealul.Acesta e succesul real.

ÎNCHEIERE

Destinul ne este prescris,dar căile prin care ajungem la el ne sunt la liberă alegere.

A eșua este mai bine decât a pretinde că ai succes.

Acceptarea mediocrității este eșec.

Dedicarea trup și suflet pentru un ideal este succes,indiferent de rezultat.El este cel care duce la liniște sufletească.

Cei care se dedică unei pasiuni vor fi puși,la un moment dat,la o răscruce între a face activitatea respectivă pentru pură plăcere sau pentru progres.Valorificarea unei pasiuni necesită a doua variantă.